

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer.

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (*Cap de redacció*), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alicant), X. Planas (Girona), U. Bertrana (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida), A. Albalat (Castelló).

FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: S. Llosà, V. Navarro.
RUBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, J. Amengual, F. Bueno, J. A. Benach, F. Caballero, Toni Torregrosa, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Xavier Duran, L. Ferri, Vicent Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, A. Guasch, J.M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, Toni Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Pilar Escobedo (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing, col·laboradors per a València i a Balears (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El passat també existeix

La polèmica sobre les "necessitats materials" del president Tarradellas al seu exili de Saint Martin Le Beau ha despertat tots els fantasmes de la memòria històrica del país. De fet, era només qüestió de temps que aquesta mena de bombes d'efectes retardats feren explosió. Ens limitem a confirmar-ho. Tot i així des d'una perspectiva institucional —de partit o de govern— sorgeixen veus de pes demanant que no es jugue amb el passat de Catalunya. Però el problema rau —massa simplement potser— en el fet que el passat existeix. I, massa sovint, pesa com una llosa en la percepció del present, sobretot, en una societat que sembla que encara no es pot permetre el luxe d'assimilar, rebutjar, o polemitzar sobre determinades figures històriques que han tingut un pes essencial en la definició de l'actual marc polític-institucional. I Tarradellas és l'exemple màxim d'aquesta problemàtica que trasbalsa, i cou, tot l'engranatge simbòlic d'aquest país. I, per aquests mateixos factors, qualsevol debat historiogràfic esdevé, inevitablement, punt de referència en una actualitat contradictòria i massa confusa. Entenquem-nos. Tarradellas és l'essència del consens. És un dels fruits més evidents dels compromisos, o de les renúncies, de la transició democràtica. La seua arribada a Catalunya el 23 d'octubre de 1977 dona, encara avui dia, espai per a una reflexió paradoxal però inevitable: fou la recuperació de la Generalitat de Catalunya però Catalunya —la societat i els seus representants— no hi van intervenir. Si el pacte Suárez-Tarradellas va ser profitós per a l'autogovern del Principat no ens pertoca a nosaltres dir-ho —ara i ací— però aquest és un assumpte que, per les seves implicacions globals, no pot ser arraconat als terrenys de l'hagiografia militant.

La picabaralla pre-electoral sembla pretendre que els arbres tapen el bosc. Discutir sobre la veracitat de les febleses econòmiques de Tarradellas distorsiona la veritable discussió —no sols sobre el seu retorn— sinó sobre el seu pa-

per en la definició i evolució —i articulació— del catalanisme contemporani. I no és una discussió bizantina: des de la Segona República fins el restabliment de la Generalitat, Tarradellas ha estat protagonista d'episodis vitals per analitzar algunes claus històriques que es prolonguen fins a aquest mateix 1992. Una bona raó que explica per què ara els polítics semblen disposats a abandonar tan ràpidament el paper de protagonistes de la polèmica. En realitat el debat no els pertany ni a ells ni, només, als cercles d'historiadors sinó al conjunt d'una societat civil que ha de sentir-se capaç, d'una vegada per totes, d'abordar sense més dilacions tots els silencis que s'ha imposat durant aquests anys de postfranquisme i democràcia. És just allò que no farà cap dels partits polítics que gestiona l'administració catalana, des dels grans ajuntaments fins a la Generalitat. Perquè tots els silencis i les mentides complaents que també s'ha imposat la nostra classe política són part íntegra del bagatge, real i palpable, d'una reforma que ells van consensuar i acatar.

El debat, la revisió del nostre passat no ha de ser eludit ni penalitzat. Qualsevol tabú, qualsevol anatema falsament moralitzador, és símptoma d'unes pors i unes febleses que cal desterrar. La memòria històrica no és un crim, és un simple acte de justícia. El passat, convé recordar-ho, existeix.

